

Sygn. akt PR 4 Ds. 360.2018

POSTANOWIENIE

o odmowie wszczęcia śledztwa

Tarnów, dnia 22 listopada 2018 roku

Marta Bielecka - prokurator Prokuratury Rejonowej w Tarnowie, po zapoznaniu się z materiałami postępowania prowadzonego pod sygnaturą akt PR 4 Ds. 360.2018 z zawiadomienia Michała Siemaszko w sprawie o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i inne,

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.

postanowił

odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie:

- I. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 21 marca 2014 roku do 17 kwietnia 2014 roku w Krakowie przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza, poprzez naruszenie procedury karnej w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego o sygn. 2 Ds. 385/14 z zawiadomienia Michała Siemaszko poprzez niepowołanie biegłego lekarza sądowego, nie przyjęcie wniosku o ściganie od pokrzywdzonego, nie przeprowadzenie oględzin miejsca zdarzenia, a w rezultacie wydanie błędnej decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa w uzasadnieniu której zawarto nieuprawnioną opinię medyczną, a nadto nieprawidłowe doręczenie tej decyzji procesowej Michałowi Siemaszko, co stanowiło udaremnienie postępowania karnego poprzez udzielenie pomocy sprawcy przestępstwa w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, na szkodę interesu prywatnego Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

- II. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w dniu 13 kwietnia 2018 roku w Krakowie przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza poprzez nieprawidłowe rozpoznanie

pisma procesowego Michała Siemaszki stanowiącego „wniosek o prawidłowe doręczenie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14 kwietnia 2014 roku” i „wniosek o udzielenie informacji”, polegające na błędnym uznaniu, że pismo Michała Siemaszki z dnia 9 stycznia 2018 roku stanowi wniosek o podjęcie postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 i nierozpoznanie tego pisma jako nowego zawiadomienia o przestępstwie oraz na błędnym uznaniu, że postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zostało prawidłowo doręczone Michałowi Siemaszko w dniu 23 kwietnia 2014 roku, co uniemożliwiło Michałowi Siemaszko wykrycie sprawcy przestępstwa oraz dochodzenia odszkodowania za poniesione wydatki związane z leczeniem, co stanowiło udaremnienie postępowania karnego poprzez udzielenie pomocy sprawcy przestępstwa w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, na szkodę interesu prywatnego Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

III. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w dniu 25 kwietnia 2018 roku w Krakowie przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Krakowie poprzez nie rozpoznanie w sposób prawidłowy pism procesowych Michała Siemaszki złożonych w dniu 9 stycznia 2018 roku, nie zapoznanie się z dowodami dołączonymi do zawiadomienia, błędne uznanie, że nie zachodzi beczynność w związku ze złożonym przez Michała Siemaszko pismem procesowym z dnia 9 stycznia 2018 roku i błędne uznanie, że złożone pismo nie stanowi zawiadomienia o nowym przestępstwie, lecz wniosek o podjęcie na nowo postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 oraz podtrzymywanie wyrażonego uprzednio w tym zakresie stanowiska prokuratora referenta w/w postępowania, co stanowiło udaremnienie postępowania karnego poprzez udzielenie pomocy sprawcy przestępstwa w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, na szkodę interesu prywatnego Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

IV. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w dniu 28 maja 2018 roku w Krakowie przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie Prokuratora Rejonowego Kraków- Krowodrza poprzez nie rozpoznanie w sposób prawidłowy pism procesowych Michała Siemaszki złożonych w dniu 9 stycznia 2018 roku, nie zapoznanie się z dowodami dołączonymi do zawiadomienia, błędne uznanie, że złożone pismo nie stanowi zawiadomienia o nowym przestępstwie, lecz wniosek o podjęcie na nowo postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 oraz podtrzymywanie wyrażonego uprzednio w tym zakresie stanowiska prokuratora referenta w/w postępowania, co stanowiło udaremnienie postępowania karnego poprzez udzielenie pomocy sprawcy przestępstwa w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, na szkodę interesu prywatnego Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

V. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w dniu 7 marca 2018 roku w Krakowie przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie Zastępcy Prokuratora Rejonowego Kraków- Krowodrza poprzez nie rozpoznanie w sposób prawidłowy pism procesowych Michała Siemaszki złożonych w dniu 9 stycznia 2018 roku, nie zapoznanie się z dowodami dołączonymi do zawiadomienia, błędne uznanie, że złożone pismo nie stanowi zawiadomienia o nowym przestępstwie, lecz wniosek o podjęcie na nowo postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 oraz podtrzymywanie wyrażonego uprzednio w tym zakresie stanowiska prokuratora referenta w/w postępowania, co stanowiło udaremnienie postępowania karnego poprzez udzielenie pomocy sprawcy przestępstwa w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, na szkodę interesu prywatnego Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

UZASADNIENIE

Do Prokuratury Rejonowej w Tarnowie w dniu 18 października 2018 roku wpłynęły nadesłane przez Prokuraturę Okręgową w Tarnowie materiały z zawiadomienia Michała Siemaszko traktujące o możliwości popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy publicznych - prokuratorów z jednostki Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza oraz z Prokuratury Okręgowej w Krakowie polegającego na niedopełnieniu obowiązków i przekroczeniu uprawnień na szkodę Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 231§1 kk i inne.

Michał Siemaszko w dniu 12 lipca 2018 roku wystosował do Prokuratury Krajowej cztery zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia czynu z art. 231§1 kk przez prokuratorów: Małgorzatę Lipską (Prokuratora Rejonowego Kraków- Krowodrza), Edytę Kulik (Zastępcę Prokuratora Rejonowego Kraków- Krowodrza), Marię Zębale (Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Krakowie) oraz Bartłomieja Legutko (prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza, który był referentem postępowania z zawiadomienia Michała Siemaszko o czyn z art. 197§1 kk) wskazując, że w jego ocenie dopuścili się oni naruszenia obowiązującej procedury i przepisów poprzez niezapoznanie się z dowodami załączonymi do pisma przez Michała Siemaszko, nienadanie właściwego biegu złożonemu zawiadomieniu, lecz potraktowanie go jako wniosku o podjęcie postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14. Zastępca Prokuratora Okręgowego w Krakowie niezasadnie uznała, że nie doszło do bezczynności po stronie prokuratury, która w terminie 6 tygodni od dnia otrzymania zawiadomienia nie wydała decyzji procesowej, podtrzymując stanowisko wyrażane uprzednio przez prokuratora Bartłomieja Legutko.

Podczas przesłuchania w charakterze zawiadamiającego Michał Siemaszko wskazał, iż w jego ocenie czynu z art. 231§1 kk dopuścili się wszyscy w/w prokuratorzy. Zeznał on, że prokurator Bartłomiej Legutko niewłaściwie przeprowadził w 2014 roku postępowanie o sygn. 2 Ds. 385/14 co miało polegać na tym, że nie powołał biegłego lekarza sądowego, nie przyjął wniosku o ściganie od pokrzywdzonego, nie przeprowadził oględzin miejsca zdarzenia, a w rezultacie wydał błędną decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 197§1 kk. W jej uzasadnieniu zawarto nieuprawnioną opinię medyczną. Tak wydaną decyzję nieprawidłowo doręczono Michałowi Siemaszko, co skutkowało niemożnością złożenia zażalenia w przewidzianym ustawowo terminie. Kiedy Michał Siemaszko w dniu 9 stycznia 2018 roku złożył pismo procesowe zatytułowane zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa

z art. 156§1 kk i inne, Bartłomiej Legutko wystosował do niego pismo w którym wskazał, że nie ma podstaw do ponownego doręczania decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa, a zawiadomienie to stanowi wniosek o podjęcie zakończonego postępowania. Zdaniem zawiadamiającego, Zastępca Prokuratora Okręgowego w Krakowie rozpoznając skargę Michała Siemaszki na bezczynność także dopuściła się występku z art. 231§1 kk, bowiem powieliła błędne stanowisko Bartłomieja Legutko i innych prokuratorów uznające, że pismo z dnia 9 stycznia 2018 roku nie stanowi zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, lecz wniosek o podjęcie postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14, nie zapoznała się z przedstawionymi przez Michała Siemaszko dowodami. Odnośnie prokuratury Edyty Kulik Michał Siemaszko zeznał, że z pisma, które wystosowała do niego pani prokurator w marcu 2018 roku wynikało, że nie zapoznała się z dołączonymi przez niego dowodami, domagając się, by wskazał sygnatury postępowań, które już uprzednio wskazane były właśnie w tych dołączonych przez Michała Siemaszko materiałach a to spowodowało, że nie podjęto na nowo postępowania z powodu braku nowych dowodów. Michał Siemaszko wskazał nadto, że w jego ocenie także prokurator Małgorzata Lipska dopuściła się czynu z art. 231§1 kk, bowiem wystosowała do Michała Siemaszko pismo, w którym podtrzymała uprzednio wyrażone przez prokuratora Legutko błędne stanowisko odnośnie uznania zawiadomienia ze stycznia 2018 roku jako wniosku o podjęcie postępowania a jednocześnie odmówiła podjęcia tego postępowania z uwagi na brak owych dowodów. Michał Siemaszko zeznał nadto, że stanowisko prezentowane przez wyżej wymienionych prokuratorów sugeruje, że próbują oni ukryć sprawcę lub sprawców czynu jaki miał zaistnieć w styczniu 2014 roku na szkodę zawiadamiającego a on nadal oczekuje wyjaśnienia tego, co stało się w styczniu 2014 roku.

W toku postępowania zapoznano się z aktami postępowania Prokuratury Rejonowej Kraków - Krowodrza o sygn. 2 Ds. 385/14 a nadto z aktami Sądu Okręgowego w Krakowie o sygn. IV 27/18. Uzyskano także stanowisko Prokuratury Regionalnej w Krakowie w sprawie o sygn. RP III RD 65.18. Ponadto zapoznano się z aktami o sygn. PR 051.5.2018 (skarga Michała Siemaszko na czynności prokurator Edyty Kulik) oraz o sygn. PO V Wo 051.42.2018 (wniosek o wyznaczenie innej jednostki do prowadzenia postępowania niż PO w Krakowie).

I tak, z analizy akt sprawy o sygn. 2 Ds. 385/14 wynika, że zawiadomienie Michała Siemaszki o popełnieniu na jego szkodę czynu z art. 197§1 kk wpłynęło do Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza w dniu 21 marca 2014 roku. W dniu 21 marca 2014 roku przyjęto od Michała Siemaszko zawiadomienie na protokół. Po przeprowadzonych w trybie

art. 307 kpk czynnościach, w dniu 17 kwietnia 2014 roku prokurator Bartłomiej Legutko zatwierdził postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Odpis postanowienia ekspediowano do Michała Siemaszko na adres wskazany przez niego podczas przesłuchania. Jak wynika z analizy akt sprawy, postanowienie to zostało doręczone zgodnie z przepisami kpk w dniu 23 kwietnia 2014 roku. Z uwagi na niewniesienie w terminie zażalenia, postanowienie uprawomocniło się. W dniu 9 stycznia 2018 roku Michał Siemaszko skierował do Prokuratury Krajowej zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia czynu z art. 156§1 kk i szeregu innych wskazując, że doszło do nich w związku z wydarzeniami, jakie miały miejsce w styczniu 2014 roku. W dniu 7 marca 2018 roku Zastępca Prokuratora Rejonowego Kraków- Krowodrza wystosowała do Michała Siemaszko pismo ze sprawy o sygn. 2 Ds. 385/14 wskazując, że analiza złożonego pisma wskazała, że dotyczy ono zdarzeń ze stycznia 2014 roku, które były już uprzednio przedmiotem rozpoznania w toku postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14. Autorka pisma wskazała w dalszej jego części, że po zapoznaniu się z argumentami podnoszonymi w piśmie stwierdzono, że nie dają one podstaw do zmiany podjętej decyzji. Nadto wskazano m.in. na dalszy tryb postępowania w razie złożenia ponownego wniosku o podjęcie postępowania. W dniu 4 kwietnia 2018 roku do Prokuratury Rejonowej Kraków Krowodrza wpłynęło zażalenie Michała Siemaszki na bezczynność w związku z brakiem powiadomienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania w związku ze złożonym w dniu 9 stycznia 2018 roku zawiadomieniem o przestępstwie.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2018 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego w Krakowie Maria Zębala udzieliła Michałowi Siemaszko informacji wskazując, że prawidłowo uznano zawiadomienie Michała Siemaszki z dnia 9 stycznia 2018 roku jako wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa, bowiem o sposobie rozpoznania pisma nie decyduje nadana mu forma, a charakter procesowy korespondencji określa organ procesowy, zgodnie z wykładnią celowościowo-funkcjonalną, stosownie do jej treści i etapu procesowego sprawy, której korespondencja ma dotyczyć. Wobec powyższego uznano, że zarzuty dotyczące bezczynności są bezprzedmiotowe.

Z akt Sądu Okręgowego w Krakowie o sygn. IV S 27/18 wynika, że postanowieniem z dnia 26 października 2018 roku Sąd pozostawił skargę Michała Siemaszki na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy o sygn. 2 Ds. 385/14 Prokuratury Rejonowej Kraków

Krowodrza bez nieuzasadnionej zwłoki- bez rozpoznania. Sąd uznał, że skarga ta jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Pisma Michała Siemaszki z dnia 12 lipca 2018 roku były przedmiotem rozpoznania Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla krakowskiego okręgu regionalnego. Pismem z dnia 12 października 2018 roku, sygn. RP III RD 65.2018 poinformowano Michała Siemaszko, iż nie znaleziono podstaw do wszczęcia postępowania przewidzianego w art.154§1 ustawy Prawo o prokuraturze bowiem nie ujawniono, by prokuratorzy wskazani przez Michała Siemaszko dopuścili się rażącej i oczywistej obrazy prawa lub uchybienia godności urzędu prokuratora.

Michał Siemaszko w dniu 13 kwietnia 2018 roku złożył skargę na postępowanie prokurator Edytę Kulik polegające na niewszczęciu postępowania przygotowawczego w następstwie złożonego przez niego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. W odpowiedzi na powyższe Prokurator Rejonowy Małgorzata Lipska w dniu 28 maja 2018 roku wystosowała do skarżącego pismo wskazując kolejno tok procedowania w związku z pismami kierowanymi przez Michała Siemaszko uznając, że decyzje podejmowane przez prokurator Edytę Kulik były prawidłowe a udzielone odpowiedzi wyczerpujące. W szczególności uznano, że prawidłowe było przyjęcie, że kolejne składane przez skarżącego pisma zatytułowane „zawiadomienie” stanowiły w istocie wnioski o kontynuowanie pierwotnie zainicjowanego postępowania (sygn. PR 051.5.2018).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika także, że ze sprawy o sygn. 2 Ds. 385/14 prokurator Bartłomiej Legutko w dniu 13 kwietnia 2018 roku wystosował do Michała Siemaszki pismo - w odpowiedzi na jego pisma „wniosek o prawidłowe doręczenie postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14 kwietnia 2014 roku” i „wniosek o udzielenie informacji”- wskazując, że w toku prowadzonego pod sygn. 2 Ds. 385/14 postępowania Michał Siemaszko zarówno w kierowanej korespondencji jak i podczas przesłuchania wskazał swój adres do korespondencji, na który ekspediowano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa. Powyższe postanowienie zostało odebrane przez osobę uprawnioną w dniu 23 kwietnia 2014 roku a procedura nie przewiduje powtórnego doręczenia decyzji, która już raz została prawidłowo doręczona. Nadto Bartłomiej Legutko poinformował Michała Siemaszko w powyższym piśmie, iż jego pismo z dnia 9 stycznia 2018 roku zostało

potraktowane jako wniosek o wszczęcie postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 bowiem dotyczy tego samego zdarzenia, które było podstawą odmowy wszczęcia śledztwa.

Powyższych ustaleń dokonano w oparciu o zgromadzony do akt sprawy materiał dowodowy w postaci kopii pozyskanych z akt Prokuratury Rejonowej Kraków - Krowodrza o sygn. 2 Ds. 385/14, akt Sądu Okręgowego w Krakowie o sygn. IV S 27/18, akt skargowych o sygn. PR 051.5.2018 a nadto stanowiska Prokuratury Regionalnej w Krakowie w sprawie o sygn. RP III RD 65.18. Ustaleń dokonano także częściowo w oparciu o zeznania i materiały przedłożone przez Michała Siemaszko, w zakresie w jakim nie pozostawały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zważyć należy, co następuje.

Analiza akt niniejszego postępowania prowadzi do konstatacji, iż czyny będące przedmiotem sprawy które miały być popełnione przez funkcjonariuszy publicznych-ustalonych prokuratorów Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza oraz Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Krakowie nie zawierają znamion występku z art. 231§1 kk i z art. 239§1 kk.

Przystępując do analizy prawno – karnej czynów będących przedmiotem rozważania, stwierdzić należy, iż zgodnie z Komentarzem do art. 231 § 1 k.k. (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. V. niedopełnienie obowiązków polega na zaniechaniu ich wykonania albo na wykonaniu nienależytym, sprzecznym z istotą lub charakterem danego obowiązku. Powszechnie przyjmuje się, że do dokonania tego przestępstwa niezbędne jest stwierdzenie, że zachowanie funkcjonariusza stworzyło realne niebezpieczeństwo powstania szkody, a nie tylko zagrożenie potencjalne lub ogólne. Elementem konstytutywnym omawianego występku jest także umyślność działania sprawcy wyrażająca się zamiarem popełnienia czynu. Sprawca musi zatem chcieć go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia – na jego popełnienie się godzić. Tym samym realizacja znamion podmiotowych czynu z art. 231 § 1 k.k. oznacza, iż sprawca ma świadomość, że swoim zachowaniem przekracza przysługujące mu uprawnienia bądź nie dopełnia ciążących na nim obowiązków – działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego lub prywatnego i chce tego lub przewidując taką możliwość – na to się godzi (patrz: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2007 r. WA 22/07, OSNwSK 2007/1/1045 oraz w wyroku z dnia 17 października 2003 r. WA 48/03, OSNwSK 2003/1/2168).

Z kolei z popełnieniem przestępstwa poplecznictwa mamy do czynienia wtedy, gdy sprawca utrudnia bądź udaremnia postępowanie karne poprzez pomaganie sprawcy w uniknięciu odpowiedzialności karnej za popełnione czyny zabronione. Takie zachowania określa art. 239 § 1 k.k., do których w szczególności należą: ukrywanie sprawcy, zacieranie śladów przestępstwa czy odbywanie za skazanego kary. Do zaistnienia bytu powyższego przestępstwa koniecznym jest również, by sprawca w swym działaniu miał świadomość, iż osoba której udziela pomocy poplecnicznej, popełniła przestępstwo.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba wskazać, że analiza zgromadzonego materiału w żaden sposób nie potwierdziła zarzutów formułowanych przez zawiadamiającego wobec wskazanych w zawiadomieniu prokuratorów. Michał Siemaszko w pismach stanowiących kanwę dla przeprowadzenia niniejszego postępowania wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem przyjętym przez prokuratorów a dotyczącym tego, iż jego pismo z dnia 9 stycznia 2018 roku potraktowane zostało najpierw przez referenta, czyli Bartłomieja Legutko a następnie przez jego przełożonych oraz Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Krakowie jako wniosek o podjęcie na nowo postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 a nie jako nowe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, które wcześniej- jego zdaniem- nie było przedmiotem w/w postępowania przygotowawczego. Jego zdaniem prokuratorzy działając w ten sposób pomagają sprawcy lub sprawcom czynu uniknąć odpowiedzialności. Nadto takie działanie prokuratorów uniemożliwia wykrycie sprawcy czynu oraz dochodzenie odszkodowania za utratę zdrowia i poniesione koszty diagnostyki i leczenia. Ponadto Michał Siemaszko wskazał, że Bartłomiej Legutko w sposób niewłaściwy przeprowadził postępowanie o sygn. 2 Ds. 385/14, naruszając procedurę, w sposób nieuprawniony wydając opinię medyczną w uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, nie przeprowadzając takich czynności dowodowych jak powołanie biegłego, przeprowadzenie oględzin miejsca. Prokurator dopuścił się także nieprawidłowego doręczenia decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa, co spowodowało niemożność zaskarżenia zapadłego postanowienia przez Michała Siemaszko.

Nadmienić należy w pierwszym rzędzie, iż prokurator referent postępowania o sygn. 2 Ds. 385/14 przeprowadził postępowanie przygotowawcze zgodnie z obowiązującą procedurą i wydał decyzję z uzasadnieniem w przewidzianym kodeksowo terminie. W żadnym wypadku nie można przy tym wskazać, że uzasadnienie zawierało opinię medyczną. W uzasadnieniu decyzji zawarto natomiast ustalenia które miały odzwierciedlenie w dowodach i dokumentach przedstawionych przez Michała Siemaszko. Prokurator

przeprowadzający czynność przesłuchania Michała Siemaszki nie miał obowiązku odbierać od niego wniosku o ściganie za czyn z art. 197§1 kk, bowiem czyn ten w aktualnym wówczas (jak i obecnie) stanie prawnym ścigany był z urzędu a nie na wniosek. Decyzja została następnie wysłana na adres wskazany przez Michała Siemaszko jako korespondencyjny i odebrana przez osobę upoważnioną, stąd uznano słusznie, że została doręczona skutecznie. Ponieważ strona na wydaną decyzję nie złożyła zażalenia, postanowienie uprawomocniło się. Prowadzący postępowanie o sygn. 2 Ds. 385/14 nie miał podstaw prawnych i faktycznych, aby wykonywać wskazane przez Michała Siemaszko czynności (powołanie biegłego, oględziny miejsca) w trybie przewidzianym w art. 307 kpk, skoro brak było dostatecznych danych uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Idąc dalej, fakt, iż Michał Siemaszko pismem z dnia 9 stycznia 2018 roku sformułował zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 156§1 kk i inne, nadając pismu tytuł „zawiadomienie” i oczekując, iż w wyniku złożenia pisma o takiej właśnie treści zostanie wszczęte nowe postępowanie, niezależnie od wcześniej zakończonego (o sygn. 2 Ds. 385/14) nie przesądza o tym, że prokuratorzy rozpoznający powyższe pismo którzy uznali, że stanowi ono wniosek o podjęcie postępowania prawomocnie zakończonego, popełnili występki z art. 231§1 kk. Przytoczyć w tym miejscu należy argumenty podnoszone już uprzednio w licznej kierowanej do Michała Siemaszko korespondencji ze strony prokuratury, mianowicie okoliczność, że o sposobie rozpoznania danego pisma nie decyduje nadana mu forma, czy też tytuł. Charakter procesowy każdego pisma złożonego przez stronę określa organ procesowy, stosownie do jej treści i etapu procesowego sprawy, której pismo dotyczy. Powyższe zagadnienie regulowane jest wprost w art. 118§1 kpk, zgodnie z którym znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia. Zasadnym było zatem rozpoznanie i ocenienie przez prokurator Edytę Kulik, Małgorzatę Lipską oraz Marię Zębala pisma Michała Siemaszko z dnia 9 stycznia 2018 roku (i kolejnych pism) jako wniosku o podjęcie na nowo postępowania zakończonego prawomocną odmową wszczęcia w trybie przewidzianym w §256 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Pismo Michała Siemaszki dotyczyło czynu, który miał być popełniony w styczniu 2014 roku w okolicznościach takich, jak prezentowane przez niego uprzednio w ramach prowadzonego postępowania pod sygn. 2 Ds 385/14. Z analizy pism kierowanych przez w/w prokuratorów do Michała Siemaszko wynika, że zarówno zawiadomienie z dnia 9 stycznia 2018 roku jak i dołączone do tego pisma dokumenty były

przedmiotem rozpoznania ze strony prokuratorów gdyż uznano, że nie można przyjąć, iż stanowią one materiał dowodowy o takim charakterze, który uzasadniałby podjęcie zakończonego postępowania. Prokuratorzy w kierowanych do Michała Siemaszko pismach wyczerpująco i szczegółowo informowali go o zajęтым stanowisku, wskazując właściwą i trafną argumentację (pismo prokuratora Bartłomieja Legutko z dnia 13 kwietnia 2018 roku, pismo prokurator Edyty Kulik z dnia 7 marca 2018 roku, pismo prokurator Małgorzaty Lipskiej z dnia 28 maja 2018 roku oraz pismo prokurator Marii Zębala z dnia 25 kwietnia 2018 roku). Skoro zatem uznano, że pismo z dnia 9 stycznia 2018 roku stanowi wniosek o podjęcie postępowania, stąd zażalenie Michała Siemaszki na bezczynność w kontekście niepowiadomienia go w terminie 6 tygodni o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania było bezprzedmiotowe, o czym został w sposób prawidłowy poinformowany. Stąd zajęcie przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w Krakowie takiego stanowiska w piśmie kierowanym do Michała Siemaszki z dnia 25 kwietnia 2018 roku nie może zostać uznane za niedopełnienie obowiązków bądź przekroczenie uprawnień.

Okoliczność, że Michał Siemaszko nie zgadza się z taką oceną pism które były przez niego kierowane nie przesądza automatycznie o tym, że prokuratorzy, którzy pisma te formułowali popełnili przestępstwo określone w art. 231§1 kk. Tym bardziej, poza jednostronnym stwierdzeniem Michała Siemaszki o tym, że takie zachowanie prokuratorów może świadczyć o próbie ukrycia sprawcy lub sprawców czynu, żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów tego nie potwierdza i na takie zachowanie nie wskazuje. Stąd nie można ocenić, iż zachowanie prokuratorów wyczerpuje znamiona występku z art. 239 §1 kk.

Zeznania Michała Siemaszki w kontekście zarzutów czynionych ustalonym funkcjonariuszom publicznym- prokuratorom nie znajdują odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Wobec uznania, że zachowanie prokuratorów Prokuratury Rejonowej Kraków- Krowodrza oraz Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Krakowie nie wypełniło znamion zarówno strony przedmiotowej jak i podmiotowej czynu stypizowanego w art. 231 § 1 k.k. i 239 § 1 k.k., zasadnym stało się odmówić wszczęcia śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Rejonowej

Marta Bielecka